

ODVJETNIČKO DRUŠTVO

JURANOVIĆ i dr. j.t.d.

Nova Gradiška, Slavonskih graničara 8/I

Članovi Društva: odvjetnik Igor Juranović i odvjetnik Robert Demo

Upisano u sudski registar Trgovačkog suda u Slavonskom Brodu Tt-10/661-2, MBS: 050049278

OIB: 20297422810, MB: 2694123

E-mail: odvjetnik.juranovic@sb.t-com.hr, tel.: 035 363547, 035 331310, fax: 035 331311

IBAN: HR 69 2360000 1102170843 Zagrebačka banka d.d.

TRGOVAČKI SUD
VARAŽDIN

Na br.:7 P-1024/11

Pravna stvar:

Tužitelj: JASMINKA d.o.o. za factoring, Savska cesta 41, Zagreb, OIB:77805504491, prema ovlaštenju direktora Gojka Mraović, zastupan po ovom odvjetničkom društvu

Tuženik: PLODINE d.d. za trgovinu i usluge, Rijeka, Ružičeva 29, OIB:92510683607

radi: naknade štete

V.p.s.: 1.326.357,41 kuna

REVIZIJA

- zbog pogrešne primjene materijalnog prava
- zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka

Presudom Trgovačkog suda u Varaždinu br.: 7 P-1024/11-35 od 27.02.2014.g. naloženo je tuženiku na ime naknade štete isplatiti tužitelju iznos od 1.326.357,41 kuna sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja presude, odnosno 27.02.2014.g. do isplate kao i da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 219.762,50 kuna.

Isto tako, rješenjem Trgovačkog suda u Varaždinu br.: 7 P-1024/11-35 od 27.02.2014.g. utvrđeno je da je tužitelj djelomično povuкао tužbu u odnosu na tuženika za iznos od 673.642,59 kuna sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

Protiv prvostupanjske presude žalbu je podnio tuženik zbog svih žalbenih razloga te je povodom tuženikove žalbe Visoki trgovački sud RH svojom presudom br.:78 Pž-1072/2015-1 od 12.12.2017.g. preinačio prvostupanjsku presudu te je odbio tužbeni zahtjev u cijelosti i ujedno naložio tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 146.772,50 kuna.

I. Temeljem čl.382. st.1. toč.1. ZPP u vezi sa čl.497.a. ZPP tužitelj podnosi reviziju protiv drugostupanjske presude.

Drugostupanjski sud je odlučujući o tužbenom zahtjevu nepravilno primjenio materijalno pravo te počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2. toč.11. ZPP koja povreda je učinjena u postupku pred drugostupanjskim sudom.

Dakle, drugostupanjski sud zbog pogrešne primjene materijalnog prava preinačava prvostupanjsku presudu i odbija tužbeni zahtjev zauzimajući shvaćanje kako su tužitelj i trgovačko društvo Natura Agro d.o.o. Đurđevac, Kolodvorska 21/A sklopili dana 4.01.2011.g. Sporazum o osiguranju potraživanja zasnivanjem založnog prava iz kojega da je vidljivo kako je predmet osiguranja založno pravo na ukupnosti stvari(jabuke) koje pripadaju protivniku osiguranja, a koje se nalaze u točno određenom prostoru(skladište 14. i 15.) te da je ovakav opis predmeta zaloga sukladan odredbi čl.6.st.1. toč.2. u vezi sa čl.38. Zakona o upisniku sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika na pokretnim stvarima i pravima, odnosno da su stranke Sporazuma o osiguranju zasnovale tzv. lebdeće založno pravo na ukupnosti svih pokretnina ili samo pokretnina određene vrste koje se nalaze u ili na određenom prostoru u vlasništvu protivnika osiguranja. Također, da je predmetna činjenica vidljiva i iz prijedloga za glavni upis(str.9. spisa).

Drugostupanjski sud zauzima shvaćanje kako su tužitelj kao založni vjerovnik i trgovačko društvo Natura Agro d.o.o. kao založni dužnik ugovorili tzv. lebdeće(flottantno) založno pravo na predmetu osiguranja i time da je postojala iznimka od primjene zabrane otuđenja i opterećenja iz čl.19. Zakona o upisniku sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika na pokretnim stvarima i pravima jer da je dužnik sukladno čl.38.st.4. Zakona o Upisniku sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika na pokretnim stvarima i pravima bio ovlašten otuđiti tako založene pokretnine u kojem slučaju da je založno pravo prestalo predajom trećoj osobi i/ili odnošenjem iz prostora. S obzirom na rečeno drugostupanjski sud smatra da je tuženik zakonito stekao jabuke koje su bile predmetom zaloga, odnosno da otuđenjem predmeta zaloga u korist tuženika ne postoji tuženikova odgovornost za štetu.

Tužitelj ističe da je drugostupanjski sud pogrešno utvrdio kako je predmet osiguranja sukladno čl.4. Sporazuma o osiguranju i sukladno prijedlogu za glavni upis - založno pravo na ukupnosti stvari(jabuke).

Iz čl.4. Sporazuma o osiguranju potraživanja zasnivanjem založnog prava sklopljenog dana 4.01.2011.g. između tužitelja i trgovačkog društva Natura Agro d.o.o. nesporno proizlazi da su predmet osiguranja točno opisane i popisane pokretnine založnog dužnika – 300 tona konzumne jabuke prve klase, koje su točno specificirane po sorti, cijeni, količini, pakiranju i kalibru uz naznaku prostora gdje su smještene. Takav opis pokretnina koje su predmetom zaloga u izravnoj je suprotnosti sa opisom predmeta zaloga kakav bi bio u situaciji da je založno pravo uspostavljeno na ukupnosti stvari sukladno čl.6.st.1. toč.2. vezano za čl.38. Zakona o upisniku.

Naime, sukladno čl.6.st.1. toč.2. Zakona o Upisniku založno pravo može biti uspostavljeno na ukupnosti stvari koje pripadaju protivniku osiguranja, odnosno dužniku ili ukupnosti stvari tih osoba koje se nalaze u ili na određenom prostoru, čiji se sadržaj može mijenjati(čl.38. Zakona o upisniku).

Sukladno čl.38. st.1. Zakona o Upisniku, radi osiguranja novčane tražbine predlagatelja osiguranja odnosno vjerovnika ili novčane protuvrijednosti njegove nenovčane tražbine stranke mogu sporazumno zasnovati založno pravo na ukupnosti svih pokretnina ili samo pokretnina određene vrste (npr. određene vrste robe, zaliha, pogonskog materijala, rezervnih dijelova, namještaja, opreme određene vrste, alata i sl.) koje se nalaze u ili na određenom prostoru (npr. skladištu, stovarištu, spremištu, silosu, pogonu, drugim poslovnim prostorijama ili prostorima) u vlasništvu protivnika osiguranja ili koje protivnik osiguranja koristi po nekoj drugoj pravnoj osnovi.

U čl.38.st.2. Zakona o Upisniku propisano je kako se osiguranje iz stavka 1. ovoga članka provodi po pravilima o sudskom ili javnobilježničkom založnopravnom osiguranju na temelju sporazuma stranaka prema Ovršnom zakonu. **Pri provedbi takvog osiguranja pokretnine se neće posebno popisivati ili na drugi način pojedinačno određivati.**

Navedene odredbe izravno upućuju kako u slučaju da založni vjerovnik i založni dužnik ugovaraju tzv. lebdeće založno pravo na ukupnosti stvari tada o tome mora postojati izričit sporazum stranaka da se ugovara tzv. lebdeće založno pravo na ukupnosti stvari (u formi sudskog ili javnobilježničkog založnopravnog osiguranja). Tzv. lebdeće založno pravo na predmetu osiguranja se ne podrazumjeva samo po sebi niti je podložno prepoznavanju, odnosno tumačenju kako samih stranaka tako i arbitra.

Međutim, ako već stranke sporazuma različito shvaćaju predmet osiguranja, odnosno da li je ugovoreno založno pravo na točno određenim pokretninama ili tzv. lebdeće založno pravo na ukupnosti stvari (pokretninama određene vrste) tada je prilikom tumačenja što je predmet zaloga trebalo imati u vidu čl.38.st.2. Zakona o Upisniku kojim je propisano da se prilikom ugovaranja tzv. lebdećeg založnog prava na ukupnosti stvari pokretnine koje su predmetom zaloga neće posebno popisivati ili na drugi način pojedinačno određivati.

U čl.4. Sporazuma o osiguranju potraživanja zasnivanjem založnog prava od 4.01.2011.g. stranke Sporazuma su predmet zaloga precizno opisali i pojedinačno odredili po sorti, cijeni, količini, pakiranju i kalibru. S obzirom na rečeno proizlazi da su stranke Sporazuma ugovorili založno pravo upravo na pokretninama koje su detaljno i točno specificirane u čl.4. Sporazuma, dakle upravo na količini od 300 tona konzumne jabuke prve klase kako su specificirane po vrsti, cijeni, količini, pakiranju i kalibru, koje su na dan sklapanja Sporazuma zatečene u rashladnim komorama br.14. i 15. u vlasništvu protivnika osiguranja. Svrha Sporazuma bila je ugovoriti založno pravo na točno opisanim i određenim pokretninama, a ne na ukupnosti stvari gdje bi založnom dužniku bilo dopušteno otuđivati tako založene pokretnine uz obvezu nadomještanja sruđenih stvari iste vrste. U protivnom, stranke Sporazuma takve pokretnine ne bi posebno opisivali i određivali. Isto tako, u protivnom stranke Sporazuma ne bi u čl.5. Sporazuma ugovorili zabranu otuđenja i opterećenja točno određenih pokretnina iz čl.4. Sporazuma koje su predmet zaloga.

Naposlijetku, sukladno čl.5. Sporazuma tužitelj je bio ovlašten zatražiti upis založnog prava u Upisnik sudskih i javnobilježničkih osiguranja, koji upis je na prijedlog tužitelja i izvršen zaključkom Financijske agencije, Upisničko mjesto Bjelovar br.:302-312/11 od 17.01.2011.g. upravo na pokretninama kako su određene, odnosno specificirane u čl.4. Sporazuma bez ikakve naznake da se radi o tzv. lebdećem založnom pravu na pokretninama - ukupnosti stvari itd.

Pojednostavljeno rečeno, sukladno pravilima o sudskom ili javnobilježničkom založnopravnom osiguranju založno pravo na generičnim stvarima se može ugovoriti kao klasično založno pravo na pokretninama (bez predaje u posjed založnom vjerovniku) u kojem slučaju je takve pokretnine kao predmet osiguranja u ugovoru potrebno određeno i detaljno opisati i utvrditi. U takvom slučaju predmet osiguranja su točno opisane i utvrđene stvari i njih nije dopušteno otuđivati bez obzira što su zamjenjive. Tužitelj ističe da je takav režim ugovaranja založnog prava na generičnim stvarima isključivo i jedino bio moguć do početka primjene čl.38. Zakona o Upisniku sudskih i javnobilježničkih osiguranja tražbina vjerovnika na pokretnim stvarima i pravima, koji se počeo primjenjivati istekom šest mjeseci nakon stupanja na snagu Zakona (stupio na snagu 25.10.2005.g. a počeo se primjenjivati od 25.04.2006.g.). Nakon početka primjene čl.38. Zakona o Upisniku založno pravo na generičnim stvarima se može zasnovati i kao tzv. lebdeće založno pravo u kojem slučaju se takve stvari neće posebno popisivati niti na drugi način pojedinačno određivati i u tom slučaju takve stvari kao zamjenjive se mogu otuđivati.

Međutim, drugostupanjski sud očito pogrešno smatra da se nakon početka primjene čl.38. Zakona o Upisniku založno pravo na generičnim stvarima može zasnovati jedino kao tzv. lebdeće založno pravo.

Prilikom ugovaranja založnopravnog osiguranja na generičnim stvarima bitna je volja ugovornih strana o tome kakvu vrstu založnopravnog osiguranja na predmetu osiguranja žele zasnovati, pa u zavisnosti od toga ako su predmet osiguranja točno određene i opisane generične stvari tada se u ugovoru takve stvari i specificiraju, a ukoliko je namjera založno pravo zasnovati na ukupnosti takvih stvari tada se iste ne specificiraju već se u ugovoru opisno navodi kako su predmet osiguranja **sve stvari ili sve stvari pojedine vrste** koje se nalaze u određenom prostoru.

U konkretnom slučaju, a iz svih gore izloženih razloga, drugostupanjski sud je pogrešno shvaćajući materijalno pravo izveo pogrešan zaključak da je opis predmeta zaloga iz čl.4. Sporazuma o osiguranju potraživanja zasnivanjem založnog prava sukladan čl.6.st.1. toč.2. vezano za čl.38. Zakona o Upisniku.

Posljedično takvom pogrešnom zaključku drugostupanjski sud nepravilno primjenjuje i čl.38. st.4. Zakona o Upisniku koja govori o tome da je založnom dužniku dopušteno otuđivati predmet zaloga, a s obzirom da istu odredbu nije moguće primjeniti na konkretan Sporazum o osiguranju potraživanja zasnivanjem založnog prava.

S obzirom da založni dužnik temeljem zakona niti Sporazuma nije bio ovlašten otuđivati predmet zaloga pogrešno je drugostupanjski sud zauzeo stav da je tuženik kupovinom predmeta zaloga od založnog dužnika ipak na zakonit način stekao stvari koje su bile predmetom zaloga. Naime, tuženika je kao kupca - treću osobu također obvezivala zakonska zabrana otuđenja i opterećenja predmeta zaloga, ali osim toga **tuženiku je nesumnjivo bila poznato postojanje založnog prava na kupljenim stvarima tako što je o postojanju založnog prava neposredno obaviješten od strane tužitelja tako da je tuženik znao da će njihovim otkupljivanjem te daljnjom prodajom radi potrošnje predmet zaloga prestati postojati čime će tužitelj biti onemogućen u namirenju svoje tražbine.**

Sukladno rečenom pogrešno je drugostupanjski sud zaključio kako ne postoji tuženikova odgovornost za štetu zbog onemogućavanja tužitelja u namirenju svoje tražbine iz predmeta zaloga.

Isto tako, drugostupanjski sud je počinio apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl.354. st.2. toč.11. ZPP jer su razlozi drugostupanjske presude u pogledu relevantnih činjenica nejasni i u suprotnosti sa izvedenim dokazima pa i navodima stranaka.

Naime, u razlozima presude drugostupanjski sud navodi kako je činjenično stanje u predmetu djelomično pogrešno utvrđeno i pri tome pogrešno navodi kako je prvostupanjski sud naložio tuženiku plaćanje naknade štete u visini koja odgovara visini cijene koju je tuženik **platio** društvu Natura Agro d.o.o. od 17.01.2011.g. za kupljenu robu.

Prvostupanjski sud u razlozima presude niti na jednom mjestu ne navodi niti utvrđuje da je tuženik **platio** kupljene jabuke u iznosu od 1.326.357,41 kuna. Nejasno je od kuda drugostupanjskom sudu podatak da je tuženik uistinu i platio kupljene jabuke koje su bile predmetom zaloga.

Naime, iz cjelokupne dostupne materijalnoknjigovodstvene dokumentacije u spisu ne proizlazi da su kupljene jabuke od strane tuženika ujedno i plaćene društvu Natura Agro d.o.o. niti je to prvostupanjski sud u razlozima presude utvrdio. Iz iskaza svih svjedoka te iskaza stranaka tijekom postupka proizlazi da nikada nitko od svjedoka pa niti stranaka nije tvrdio da je tuženik kupljene jabuke uistinu i platio. Jedino što je u razlozima prvostupanjske presude utvrđeno jest to da je tuženik od društva Natura Agro d.o.o. otkupio jabuke koje su predmetom zaloga, da su za kupljene jabuke izdane fakture u vrijednosti od 1.326.357,41 kuna, ali podatak o plaćanju ne postoji niti je isto prvostupanjski sud isto utvrdio. Štoviše niti tuženik u odgovoru na tužbu i kasnije tijekom postupka nije iskazivao niti ičim

dokazivao da je kupljene jabuke uistinu i platio, već po prvi puta tuženik tek u žalbi na prvostupanjsku presudu iznosi takvu tvrdnju (očito s ciljem da se onemogući dokazivanje predmetne činjenice).

Prvostupanjski sud je vrijednost kupljenih jabuka koje su bile predmetom zaloga utvrdio analizom knjigovodstvene dokumentacije (otpremnicama i rekapitalacije izlaza i konto kartica kupca za Plodine d.d.) kroz sporni period od zasnivanja založnog prava do otvaranja stečaja.

Nejasno je s druge strane temeljem čega drugostupanjski sud utvrđuje da je tuženik u spornom razdoblju kupovao i jabuke druge klase koje nisu bile predmetom zaloga. Drugostupanjski sud za takvu tvrdnju ne daje nikakve razloge niti se poziva na dokaz kojim je isto utvrđeno. Upravo suprotno, iz knjigovodstvene dokumentacije društva Natura Agro d.o.o. proizlazi da tuženik u spornom razdoblju od zasnivanja založnog prava u korist tužitelja pa do otvaranja stečajnog postupka nad društvom Natura Agro d.o.o. nije kupio niti jednu jedinu jabuku druge klase.

S obzirom na sve rečeno tužitelj

p r e d l a ž e

da Vrhovni sud RH pobijanu drugostupanjsku presudu preinači na način da se tuženikova žalba odbija i potvrđuje u cijelosti prvostupanjska presuda.

U Novoj Gradiški 15. veljače 2018.g.

Tužitelj
po

Tužitelj zahtijeva naknadu troškova kako slijedi:

-sastav revizije iznos od.....	19.905,00 kuna
-PDV(25%) iznos od.....	4.976,25 kuna
-sudska pristojba na reviziju iznos od...	10.000,00 kuna

Ukupno: 34.881,25 kuna